

Woensdag 19 maart 2008 19.30u -Boaz van Luijk-

Muziek

Stilte

Welkom

Welkom in deze derde dienst in de stille week.

Ik wil beginnen met u te lezen uit Lukas 22 vers 39 en 40. Aansluitend zullen we als gebed

Lied 317 zingen.

Lezen Lukas 22: 39-40 (Willibrord)

39. Hij verliet het huis en ging volgens zijn gewoonte naar de Olijfberg, en zijn leerlingen gingen met Hem mee.

40. Toen Hij daar was, zei Hij hun: "Bid dat jullie in de beproeving niet bezwijken."

Gebed

Zingen Lied 317 "Abba, Vader, U alleen"

"Dat mijn wil voor eeuwig zij
de uwe en anders geen."

Dat hebben we net gezongen en dat is ook wat we van Jezus horen als we verder lezen in Lukas 22, vers 41 tot 46.

Lezen Lukas 22:41-46 (Willibrord)

41. Hij verwijderde zich van hen, ongeveer een steenworp ver; daar viel Hij op zijn knieën en bad:

42. "Vader, neem alstublieft deze beker van Mij weg; maar toch, laat niet mijn wil gebeuren, maar die van U."

43. Toen verscheen Hem een engel uit de hemel die Hem kracht gaf.

44. Hij werd doodsbang en bad nog dringender; zijn zweet viel als bloeddruppels op de grond.

45. Na dit gebed stond Hij op en ging naar de leerlingen. Hij vond ze in slaap, zo verdrietig waren ze.

Zingen Lied 201 "'t Is middernacht, en in de hof buigt"

Laten we lezen uit Job 6, vers 4.

Lezen Job 6:4 (GNB)

4. De pijlen van de almachtige God hebben mij geraakt, het gif dringt in mij door.

Alle verschrikkingen brengt hij tegen mij in het veld.

Zingen Lied 199: 1, 2 "Hij kwam bij ons, heel gewoon"

Overdenking

Gethsemane, zo werd de tuin genoemd waar Jezus vanavond voor het laatst is. Jezus was gewoon om hier de nacht door te brengen. Deze nacht voor het laatst voor zijn sterven. Elke stap van Jezus moet Hem daarop hebben gewezen. De discipelen zullen wel door hebben dat deze nacht anders is dan andere nachten. Net hebben ze nog samen gezongen, lofliederen nog wel. En nu...

Jezus wordt diep bedroefd.

Zijn discipelen moeten achterblijven. Lukas vertelt ons niets van de drie die nog wat verder mee mogen met Jezus. Nee, Jezus gaat alleen verder. Hij kan dit als enige volbrengen, Lukas beeldt Jezus hier af als de eenzame knecht. Voordat Jezus daar alleen verder de donkere tuin in gaat, vraagt Hij zijn discipelen nog één ding. Hij vraagt niet of ze voor Hem bidden. Nee, Jezus vraagt hun of ze voor zichzelf willen bidden. In zijn uur van angst en lijden denkt Hij aan zijn vrienden. Hij vraagt of ze willen bidden dat ze in de beproeving niet zullen bezwijken. Maar Jezus weet toch hoe het verder gaat? Hoe ze straks allen zullen vluchten? Hoe ze zullen verzaken en Hem alleen zullen laten?

Het stuk uit Lukas wat we hebben gelezen raakt aan iets dat voor mij onbegrijpelijk is. Jezus mens-én God-zijn lijkt hier haar uiterste te hebben bereikt. Zoals in Hebreëen ook staat lijdt Jezus hier als mens, tot het uiterste toe, dat wil zelfs zeggen: tot zijn dood. Dat Hij daarin zichzelf aan ons gelijk heeft gemaakt blijkt ook wel uit de angst die Hij heeft. De doodsangst. En ook aan het angstzweet dat als bloeddruppels op de aarde valt. Jezus lijkt hier als mens doodsbang voor wat komen gaat. Het lijkt ook daarom te zijn dat Jezus Zijn Vader vraagt of Hij dat niet hoeft te ondergaan. Alsof Jezus daarvoor tot God bidt. Vraagt hier Jezus niet of de beker aan Hem mag voorbijgaan? Is dat hier niet Zijn wil?

Tegelijk lijkt dit allemaal te botsen met Jezus als God: doet Hij niet altijd wat de Vader Hem vraagt? Waarom zou Hij iets anders willen? De Vader en Hij zijn toch één? En waarom heeft Hij de kracht van een engel nodig, zoals Lukas beschrijft? En als Hij God is, dan weet Hij toch ook wat er gaat gebeuren en hoe het zal gaan aflopen?

Vragen die ons op het eerste gezicht niet verder brengen, vragen die ons echter wel helpen om hier iets te begrijpen. Jezus die ervoor kiest naar de aarde te komen, mens te worden en tot het uiterste te gaan, allemaal voor ons, kan alleen maar wijzen op iets onbegrijpelijks groots van Zijn kant: Zijn liefde voor de mens. Zijn liefde voor jou en mij.

Wij kunnen ons hier maar een fractie van die doodsangst van Jezus voorstellen. Wij kunnen ons misschien iets bij de angst voor de dood voorstellen. Misschien kennen we die angst zelfs. Heel misschien weten we hoe het is om dan door iedereen en alles verlaten te worden, of misschien hebben we ooit iets van dat gevoel door heel de wereld verlaten te zijn gehad. Heel, heel misschien kunnen we ons ook iets voorstellen hoe het is om te weten hoe je zult sterven.

Maar wat Jezus daar in die donkere tuin beleefd, is denk ik volledig buiten ons begrijpen. Jezus, de God die uit de hemel, uit Zijn heerlijkheid naar de aarde komt om Zijn liefde aan ons te laten zien, bevindt zich hier helemaal alleen. Vrienden, waar Hij drie jaar intensief mee is opgetrokken, die Hem nu toch moeten kennen, die zullen straks hard wegrennen, zelfs met achterlating van al hun kleren! Eén die Hem zelfs op dit moment verraadt! Hier in deze tuin staat Jezus er alleen voor, met de wetenschap wat er gaat komen. Hij zal die beker moet leegdrinken. Hij is de enige die dat kan. De beker, die in het Oude Testament staat voor Gods toorn, voor Gods toorn tegen de opstandige mens, tegen de zonde. Jezus kent deze toorn, Hij heeft Hem meegemaakt toen Hij bij God in de Hemel was. Hij weet van haar verschrikkingen. Die tekst van Job die we hebben gelezen is op Jezus van toepassing: Al de verschrikkingen heeft God tegen Hem in het veld gebracht! Ik denk dat dit de werkelijke angst van Jezus geweest moet zijn; deze toorn van God, deze verschrikkingen te moeten ondergaan. Tot het einde. Zelfs tot het verlaten zijn van God!

De strijd van Jezus in deze donkere tuin lijkt mij bovenal een geestelijke, bovennatuurlijke strijd. Lukas lijkt daar ook met enkele specifieke woordvormen op te wijzen. Jezus is hier mogelijk een laatste keer door de satan verzocht. De satan, die we tijdens het werkende leven van Jezus alleen

aan het begin hebben gezien, duikt hier weer op. Eerder al door Jezus via de mond van Petrus te verzoeken om niet te sterven. En hier mogelijk voor een laatste keer door Hem voor te stellen om niet de beker te drinken. Ook de engel die Jezus komt sterken lijkt op de eerste verzoeking van Jezus in de woestijn. Toen kwamen engelen Hem ook sterken.

In deze tuin vindt het uur U plaats, het beslissende moment waarop Jezus zelf kiest om de wil van de Vader te doen. Om alles op zich te nemen. Om de beker tot de bodem leeg te drinken. Om voor eens en altijd Gods toorn voor ons te dragen. Die keus is voor ons niet te bevatten. Die beslissing is voor ons ondoorgrondelijk.

Muzikaal intermezzo

Na die beslissing, de beslissing om de beker tot de bodem leeg te drinken, om voor eens en altijd Gods toorn voor ons te dragen, na die beslissing komt Jezus bij zijn discipelen. En weer klinkt het:

Lezen Lukas 22: 46 (Willibrord)

46. Hij zei hun: “Wat slapen jullie? Sta op en bid dat jullie in de beproeving niet bezwijken.”

Laten we dan ook nu bidden:

Gebed

Jezus,
Telkens weer denkt U aan ons.
Telkens roept U ons op om met U te waken.
Telkens weer vallen wij in slaap. Van verdriet, van vermoeidheid.
Telkens weer treft U ons zo aan.
Telkens weer wilt u ons ook weer wakker roepen.
En telkens weer heeft U ons lief.

Vanavond mocht dat weer duidelijk worden in wat U gedaan heeft.
Niet alleen door Uw daden, maar ook in de keuzes die U gemaakt heeft.
Misschien juist wel daarin.
In de beslissing om te ondergaan wat wij nooit konden dragen.
In de beslissing om te doen wat Uw Vader van U vroeg.

Wilt U ons zo helpen om onze wil ook aan Vaders wil onderdanig te maken.
Wilt U ons zo helpen steeds weer voor U te kiezen.
Wilt U ons zo helpen om te waken en niet in de beproeving te bezwijken.
In Jezus' Naam,
Amen.

Zingen we als slotlied Lied 204, vers 1, 3 en 4.

Zingen Lied 204: 1, 3, 4 “Leer mij, o Heer, uw lijden recht betrachten”